

UKRAINIAN LABOR NEWS

PRINTED AND PUBLISHED WEEKLY BY THE WORKERS AND FARMERS PUBLISHING ASSOCIATION, LIMITED, A JOINT STOCK COMPANY, INCORPORATED UNDER THE LAWS OF MANITOBA, AT ITS HEAD OFFICE AND PLACE OF BUSINESS, AT THE CORNER OF PRITCHARD AVENUE AND MCGREGOR STREET IN THE CITY OF WINNIPEG, MANITOBA.

Subscription per year \$4.00

Telephone: 51 465

УКРАЇНСЬКІ РОБІТНИЧІ ВІСТІ

Газета для робочого класу — виходить три рази на тиждень: у вівторок, четвер і суботу.

Видає Робітничо-Фармерське Видавниче Товариство, закорпороване в Манітобі. Редакція, адміністрація і друкарня містяться в Українській Робітничій Домі, на році вулиці Пritchard і McGregor, у Вінніпегу, Ман.

Передплата на рік \$4.00

Адреса:

UKRAINIAN LABOR NEWS

Cor. Pritchard Ave. and McGregor St., Winnipeg, Man., Canada.

Непомічених в газеті рукописів не звертається, хіба що дописувачеві вразі зазначити, що бажав звороту свого рукопису на випадок його непоміщення, та зазначити поштовий степель на його пересилку.

ЗАПІЛЛЯ ВОРОГОМ ІМПЕРІАЛІСТІВ.

Базою кожної війни є армія й надійне, міцне запілля. Готуючись до війни, імперіалістські країни дбають про боездатність своєї армії. Вони підвищують контингент війська, озброюють армію в найсучасніше воєнне знаряддя, вивчають її методи масового вбивства, виховують у воєнній техніці. Внаслідок воєнізування армії, йде воєнізування запілля, бо певний і надійний тил є другою армією, особливо сьогодні, коли до участі у війні притягаються не тільки військо, а все населення. Звісно-ж, що ніхто інший, а саме отой ненадійний тил царської Росії, кинувши клич: "війна війні", розспалив подумку соціальної революції й повернув гарматні дула й криси проти справжніх ворогів пролетаріату, розгромлюючи царат. Історія останньої світової війни та Жовтнева революція ввели в імперіалістські держави, що, маючи боездатну армію, а певне й вороже запілля, треба числити на програму у війні. Проте не дивно, що імперіалістські хижакі, готуючись зараз до війни з Радянським Союзом, пішли наступом на запілля, й розгромлюють революційні організації працюючих та дають визвольний рух. Вони хочуть заволодіти собою тил, зробити надійним і міцним запілля, що підтримувало б воєнізаційну політику імперіалістів; запілля, що так само кривавилося б за інтереси й світ капіталу, як і ті салдати на фронті, в окопах. От чому підготовка до війни, що ведеться сьогодні по всіх капіталістичних країнах, захоплює так само армію, як і запілля, тил.

Та поклати запілля важко. Особливо за сьогоднішніх днів, коли то ще в живій пам'яті заховались всі ті страхи світової війни, яка залишила десятки мільйонів мертвих і живих свідків. І хоч англійсько-французькі імперіалістські організатори війни проти СРСР створили вже антирадянський блок, затягнувши туди всю Євро-Азію, хоч армії антирадянського блоку озброєні від стій до голви в найсучасніші воєнні мордери знаряддя — отой ненадійний, ворожий тил є тим грізним мemento воєнізаційних планів імперіалістських хижаків.

Чи-ж не вирушила б вже збройна Польща Пілсудського в атаку на землі Радянського Союзу, коли б не оте певне вороже запілля Західної України, Білорусі, Литви й Шлезьку? А всі ото саботажі, підпали поміщицьких маєтків, нищення поліцейських постерунків, масовий опір наборові рекрут, політичні процеси за державну зраду, стотисячна армія політичних в'язнів, що караються зараз по тюрмах фашистської Польщі — чи не є вони виступами другого Жовтня в Польщі маршала Пілсудського? І, хоч як Пілсудський намагався скорити собі запілля, підкупивши собі буржуазію всіх національних меншостей Польщі, затягнувши до співпраці всі українські буржуазні партії: УНДО, РУНДО, радикалів, УСДП і отих іммігрантських контрреволюційних покидьків петлюрівщини — запілля імперіалістської Польщі стає що раз то грізніше, революційне. Й ніхто інший, а саме отой ворожий тил струміє авантюристичного ватажка Польщі у напад на землі Радянського Союзу.

Невпевне й запілля прикордонного заліку боярської Румунії. Грабіжницька політика боярів, карні експедиції воєнних генералів, що то громили села Басарабії, Буковини й Ардажу (Семігороду), масові вбивства працюючих Румунії, що їх виконує сівранція, все те змобілізувало ціле запілля проти румунських імперіалістів, які не певні і так без війни свого завтра. Щоб забезпечити за собою тил, імперіалісти Югославії встановили військово диктатуру й проголосили воєнний стан. Те саме бачимо в Італії, Іспанії й Альбанії.

Зреволюціонізоване запілля Німеччини й Австрії, зростає й впливи компартії у них, струміє соціал-демократичні уряди тих країн у наявному прилученні до антирадянського блоку й відкритому діланні проти СРСР.

Не менше загрозливим є тил для англійських імперіалістів у їхній воєнізаційній політиці. Повстанчі визвольні бої тубільців в англійських колоніях, масові страйки, безробіття мільйонів працюючих, політичний мас по всіх землях просторої британської імперії — все те творить запілля ненадійним, а то й ворожим діянням англійських імперіалістів. І чи не під тиском мас стого самого запілля Англія починає робити відворот у своїй політиці ножиць проти СРСР, намагаючись зновити торговельні стосунки з Радянським Союзом.

Не покладають й французькі імперіалісти на підтримку тилу, тим більше, що вже в 1919 р. збунтувались французькі моряки й відказались воювати з працюючими СРСР, куди їх був вислав маршал Фош. Що більше, французький генераліст, склав вже так званий план "Зет", в якому й каже: "Колі виникне повстання пролетаріату в Парижі, треба буде вивести "ненадійне військо" з міста (щоб не було для нього комуністичної зарази). А потім зібрати всі сили, вдарити з ними на Париж і задати повстання". Так зробив був генерал Галіфе з Парижем в 1871 році, так плянує зробити й тепер маршал Фош, будучи певним запілля французької країни.

Як бачимо, то запілля є грізною армією імперіалістських хижаків. І тільки запілля може перекеркувати воєнізаційні плани ватажків капіталістичних держав.

І воно перечеркне!

ЗБРОЙНИЙ КОНФЛІКТ НЕДАЛЕКО.

Збройний конфлікт, конфлікт жахливий своїм розмахом, наближається. Війна між Злученими Державами й Англією, це не химера, а реальна річ. Суперечності між обома країнами, суттєва інтересів надзвичайні. Англія, не звичаючи на вашінгтонську угоду, має безперечну військово-морську перевагу над Злученими Державами. Це робить для Злуч. Держав колоніальну експансію поза американським континентом неможливою. Колонії Злучених Держав за винятком Куби, дуже незначні. Дуже повільно, з великими труднощами йде підкорення Центральної й Південної Америки американському імперіалізму. В цих країнах точиться глуха, де-далі більша ворожеча й боротьба між Англією й Злученими Державами. Англія, де тільки може, підтримує опір населення натисковій американській імперіалістській державі. Злучені Держави не можуть обійтися без дальшої колоніальної експансії. Розвиток американської індустрії йде таким шаленим темпом, так зростає безробіття, що питання про нові ринки збуту стає надзвичайно гострим.

Можна й порівняти колонії Англії й Злучених Держав. Тому Злучені Держави прагнуть обернути свою приховану боротьбу з Англією за колонії в отверту й збройну війну. Англія й Злучені Держави борються не лише за колонії, а й за території, нерозділені ще остаточно між імперіалістичними державами — за Латинську Америку й Китай.

Подорож Гувера по країнах Латинської Америки, як він заявив, — "подорож до країн побажаних". Гувер несе народам Латинської Америки "мир", а гирла американських панцерників все ще скеровані на Нікарагуу. Американський імперіалізм вперто бореться за економічне панування в Латинській й Південній Америці. Обидві країни стежать з великою увагою за розвитком болівійсько-парагвайського конфлікту. І не лише стежать,

а й втручаються в нього. Сер Генрі Детердінг, зацікавлений у парагвайській нафті, діє. Англійська фірма "Вікерс" постачає болівійському урядові зброю й амуніцію, озброюючи Болівію проти Парагваю. Злучені Держави поспішили унешкодити цей договір між Болівією й фірмою "Вікерс". Болівія зброї не одержить. У цьому запевнив Келого посла Чилі. Обіцянка посла зрозуміла: Болівія не має виходу в море й користується чилійськими портами.

Не в меншій мірі, ніж країни Латинської й Південної Америки, Китай стає одним з вузлових пунктів імперіалістичних суперечностей. У Китаї агломероване американське суперництво виявляється з великою силою. Утворюється єдиний фронт держав, що мають володіння на китайській території (Англія, Франція, Японія), проти Злучених Держав. Усю силу своєї політики імперіалістичної держави скеровують на підготування до майбутньої світової війни. Всі ці підготовчі комісії, конференції розробляють, оголошення війни поза законом, Ліга Націй — повинні приховати від народних мас підготування до війни.

У цей трагічний час, коли небезпека наближається величезними кроками, коли міжнародні імперіалісти збираються знову кинути у криваву безодню війни мільйони людей, міжнародні реформісти, голосять за воєнні програми, за збільшення озброєнь. Вони теж "борються" проти воєнної небезпеки, вони пропонують скликати нові конференції, ці пацифістські балакуні й лішесіри, добре знаючи чого варті ці конференції. Ці соціал-патріоти, що вмили собі душки підчас минулої війни, під час майбутньої галасуватимуть на всіх перехрестях "війна, війна!". Тепер їхні завдання буде трудніше: нові й нові лави робітників вливаються до компартії до революційного трейд-юніонного руху. Невпинно розгортається величезна робота над мобілізацією мас проти воєнної небезпеки.

КОЛЬОНІАЛЬНА ПОЛІТИКА АНГЛІЇ.

В південно західній частині Азії, над ріками Евфратом і Тигром лежить низина Месопотамія. Замешкують Месопотамію Араби. До світової війни вона належала до Туреччини й була поділена на три провінції: Багдад, Бафа, Мосул. На чолі кожної провінції стояв турецький губернатор. Ці губернатори немилосердно грабували населення Месопотамії цілою низкою руйнівних податків. Тому ще перед світовою війною там велася широка підпільна агітація за повалення султанського панування. Коли почалася світова війна, агітація та зміцніла. Арабська молодь, що була в університетах Америки й Європи вступала до європейських армій, щоби боротися проти Туреччини.

Англія використала той визвольний національний рух, що охопив був не тільки Месопотамію, але й широкі райони Сходу. Вона послала туди спритних авантюриків, агітаторів, які організували там великі боеві загони і підняли повстанчий рух проти турецької імперії. Арабських націоналістів вона дурила утворенням, по розбиттю Туреччини, великої арабської федерації, тощо. Ці загони відіграли велику роль у політиці й планах англійських імперіалістів.

По побідній війні антанти над центральними державами, Англія захопила Месопотамію в свої руки, вивізи туди 100-

тисячну армію. На цей насильницький поступок Англії, населення Месопотамії відповіло повстанням, що тривало більше року. Тоді полковник Ловренс, який придбав собі таку велику й сумну популярність в останніх афганістанських подвигах, писав у офіційній заяві: "Араби повстали проти турків не тому, що турецький режим сам по собі поганий, а тому, що вони хотіли здобути собі незалежність. Ніхто з них не ризикував би життям, коли б вони знали, що мова йде про зміну хазяїв. Вони воювали, проливаючи свою кров, не для того, щоб стати підлеглими англійських або французьких комісарів, а для того, щоб стати вільними громадянами своєї незалежної держави. Ми сьогодні близькі до загибелі. Наша система гірша за турецьку. Турки тримали в країні (в Месопотамії) біля 14 тисяч салдатів і вбивали що-року по 200 арабів для підтримання порядку. Ми-ж утримуємо армію в 90 тисяч осіб більше, з аеропланами, тенками, гарматами й бронепоездами і збили близько 10 тисяч арабів за цей рік."

Після затвердження Лігою Націй в Сен-Ремо в 1920 р. Месопотамського мандату за Англією, англійські імперіалісти стали повними хазяями країни. 1921 року вони призначили Фейсала, сина Гуссейна, королем Іраку, гадаючи ввести іракський народ своєю "автономією" в ома-

ну. Але в 1922 р. населення Месопотамії повстало вдруге, а в 1927 р. втретє. Всі ці повстання Англія жорстоко і криваво здушила.

Окупація Месопотамії має для Англії триїну ціль: 1. збереження сухопутного шляху до Індії; 2. відмурування Індії від "революційної більшовицької отрути"; 3. використання багатств Месопотамії, а головню її нафти.

Як з вище наведеного видно, головна ціль цієї англійської політики є забезпечення панування над Індією. Щоби панувати й користати з цієї найбагатшої своєї колонії, Англія мусить мати забезпечений шлях до неї. Тих шляхів від Середземного моря є два: перший водний, через Суецький канал і Червоне та Арабське моря і другий сухопутний, через Сирійську пустелю, Месопотамію й Персію.

Для забезпечення першого вона держить свої війська в Єгипті і захопила в часі світової війни південно західні

кут арабського півострова, де збудували і сильно укріпили порт Аден. Забезпечення ж Індії від "більшовицької отрути" сушить зараз: не аби як голови англійських імперіалістів. Щоб відмурувати її від Радянського Союзу з північного заходу, вони взяли участь в повстанні афганістанців проти симпатика СРСР, короля Аманулі; з тою ж самою метою окуповано Месопотамію. Ця окупація повинна оберетти країни й моря, через які ведуть шляхи до Індії, а також Індію від "революційної зарази" з заходу.

Третій чинник багатства Месопотамії, а головню нафта, відіграв також велику роль в окупації Месопотамії. Месопотамський нафтовий район належить до найбагатших нафтових районів світу. А з ролею, яку нафта відіграє зараз в сухопутному, морському і воздушному транспорті, вона не могла не притягати до себе неажерливих англійських імперіалістів.

РОБІТНИКИ С.Р.С.Р. ДАЮТЬ СВОЇМ ВЛАДІ АЕРОПЛАНИ.

В буржуазній газеті "Детройт Таймс" є поміщена фотографія одного з 21 аеропланів, які російські робітники побували своїм коштом і віддали урядові до його розпорядженню. Згаданий аероплан називається "Кооператор" і чл. представі снів цієї газети, є це дуже великий та сильний аероплан з великою скорістю.

Обговорюючи справу побудування 21 аеропланів коштом російських робітників, згадана газета каже так: "Є це щось нове. В цій країні (себто в Злучених Державах) радикали часто протривають національну оборону, говорючи: "Ми є всі брати і не повинні битися одні з другими", та таке говорять, хотий є лагідною, однак заразом і небезпечною формою умови слабости.

Російські робітники є розумні і вони знають, що коли прийде до війни, то ніхто, а лише вони мають боротися, убити й поносити шкоди, які опісля прийдуть.

Тому вони стараються, щоб їхня нація, Росія, була в стані боронити себе, як найдовше час і на свій власний кошт будують і віддають урядові високі класи воєнної воздушної кораблі.

Коли одного разу нійорські банкіри прийшли до президента Абрагама Лінколама і зажадали, щоб воєнний корабель стояв постійно в пристані Но Йорк, з огляду на величезні суми грошей в депозитах в нашій місті", Лінколам лагідно відповів: "Колі-б я мав стільки багато грошей, як це ви кажете, що маєте, я збуду-

вав-би воєнний корабель своїм власним коштом для забезпечення моїх грошей".

Російські робітники будують воєнні літаки своїм коштом, для охорони своєї країни. І це є дуже доброю ознакою для Росії.

В часах царів та великих князів, в часах великого маршотства та злодійства публичних грошей, російський нарід відчував, що це не їхній уряд. Тому то Японія так легко побила Росію.

Але, коли комусь захочеться битися з Росією нині, то нехай пам'ятає, що він буде мари до діла не з якими князями та слабоумними царями, але він буде примушений боротися з російським народом. Коли ви думаєте, що їх легко буде побідити, то ви не знаєте росіян. Спитайте європейських націй, які пробували за часів Леніна силою підчинити собі цей народ. Вони не могли цього побідити, то ви не знаєте росіян. Спитайте європейських націй, які пробували за часів Леніна силою підчинити собі цей народ. Вони не могли цього побідити, то ви не знаєте росіян.

Так опічне силу й боездатність працюючих Радянського Союзу в обороні їхньої батьківщини американська буржуазна преса. Звичайно, імперіалісти Америки, вказуючи на силу армії СРСР, хочуть виправдати своє власне воєнне потівля й більше зброєння. Ріжниця тільки в тому, що Радянський Союз тримає потівля тільки на оборону своєї країни перед збройним наскоком імперіалістичних авантюриків, капіталістичні країни зростають і підготувують воєнний напад проти СРСР, й пролетаріату всього світу.

КАМПАНІЯ ЗА МОБІЛІЗАЦІЮ ЗАПІЛЛЯ.

Хоч зараз війни ще не має й не чути гарматних вигуків — армії імперіалістських країн стоять на потівлі. Чекають слушного моменту, ждуть на потівля другої армії, запілля. Кампанія за боездатність запілля вже переводиться. Всі буржуазні й соціал-реформістські партії, організації та інституції, всі їхня преса й література схвалюють воєнізаційну й кольоніальну політику імперіалістських урядів, співпрацюють у готуванні збройного нападу на робітничо-селянську країну СРСР, допомагають імперіалістським урядам у зладуванні визвольного руху працюючих, замазують, а то й виправдують всі злочини імперіалістських хижаків, що вони їх допускають на класі пролетаріату. Буржуазним й реформістським партіям та організаціям вла-

дось заманити у свої ряди чимало робітників і фермерів — їх треба відтягнути з'тих сітей. Буржуазна й соціал-реформістська преса найшла собі придулок поміж працюючими — її треба прогнати з робітничо-фермерського фронту.

Хто-ж все це має зробити? Буржуазним й соціал-реформістським партіям, організаціям і пресі мусять протиставитися робітничо-фермерські партії, організації й преса в кожній країні й нації капіталістичного світу.

Поміж українськими працюючими розвинули організаційно-освітню працю ТУРФДім, РЗТ, й укр. роб. фарм. преса: "Укр. Роб. Вісті", "Фармерське Життя", "Робітниця", "Світ Молоді".

Чи виконали своє завдання укр. роб. фарм. організації й преса за час свого існування?

Так і нині за час 10 років праці ТУРФДіма й 5 р. існування РЗТ змобілізували обі організації у своїх рядах 13 тисяч членів і членкинь. За 10 ай днівня "Укр. Роб. Вістей", 5-річної праці "Робітниці", 4-річної чинності "Фармерського Життя" й 2-річного існування "Світу Молоді" — українська робітничо-фермерська преса обєднала 30 тисяч фронтівиків праці на запілля в Канаді. Колі-б брати на увагу, що в Канаді є 300 тисяч українців, то укр. роб. фарм. преса змобілізувала на своїому запілля 10 процент всього українського населення. Де-ж решта отих 90 проц. українських праціюючих? Вони не є в рядах фронту праці. Іх треба змобілізувати в пролетарський запілля. На фронт мобілізаційний мусять стати всі члени наших організацій, всі передплатники й читачі укр. роб. фарм. преси.

Від 15 по 31 березня — час мобілізації запілля українських працюючих. В ті дні треба мобілізувати передплатників і читачів для укр. роб. фарм. преси.

В дні 10-літнього ювілею боевої праці "Укр. Роб. Вістей" треба повести ударну кампанію на запілля українських працюючих й змобілізувати других 30 тисяч передплатників і читачів укр. роб. фарм. преси. Мобілізація проголошена. Всі передплатники й читачі робітничо-фермерської преси на фронт запілля!

ПРОТЕСТ ПРОТИ ЗАКРИТТЯ "КАРПАТ. ПРАВДИ".

Закриття "Карпатської Правди" викликало надзвичайне обурення серед робітників Закарпатської України. Скрізь у закарпатських містах відбулися численні збори на знак протесту проти переслідування пролетарської преси. Збори ухвалили гострі резолюції проти чеської буржуазної влади, що намагається знищити всю комуністичну пресу. Збори ужгородських робітників одноголосно ухвалили в відповідь на терор буржуазії це більше поширювати комуністичну пресу. Зокрема ухвалено надіслати передплату на "Карпатську Правду" весь час, коли вона через заборону не буде виходити. Збори закликають до цього всіх робітників і селян Закарпатської України.

На заклик ужгородських робітників відгукнулись і робітники інших міст. Почали відгукуватися і селяни. В резолюції протесту сокиричських селян говориться, що ніякі репресії не примусять революційне селянство читати буржуазні газети й не припинять його боротьби проти буржуазії. Свідоме революційне селянство не дозволить себе обдурити брехливими обіцянками аграрної буржуазії та її прислужників і не зійде зі шляхи боротьби за землю, за робітничо-селянську владу, за повне соціальне й національне визволення. Свідоме селянство добре розуміє, чому заборонею "Карпатську Правду". Селяни збирають гроші, щоб надіслати їх до пресового фонду "Карпатської Правди".

ГЕНЕРАЛ ЛЕРОН НА НОВИЙ ПОСАДІ.

Французького генерала Лерона обрано на члена доглядальної ради акційного товариства гданської корабельні. З часу відокремлення Гданської від Німеччини, гданська корабельня належить міжнародному акційному товариству, по 40% акцій якого належать Англії та Франції і по 10% Польщі та Гданську.

В обрані Лерона, на члена доглядальної ради цього товариства вбачається нова ознака англо-французької антанти та подальша підтримка воєнних намірів Польщі союзниками.